

> Rèplica a l'article de Ramon Carbonell

• Un article sobre el debat eòlic

> Els molins no subministraran cap llar

> L'autor d'aquest article és un expert en parcs eòlics i director de l'entitat 'Cambio Climático y Energías Alternativas – Ibérica 2000' i, a petició de l'associació JAC, ha escrit aquest text per rebatre l'article publicat a l'Esquerda del mes anterior pel sr. Ramon Carbonell, president de l'empresa Windmaster Spain, S.L. promotora del parc eòlic de Sant Julià..

Per Mark Duchamp
Maig de 2009
Director, Cambio
Climático y Energías
Alternativas - Iberica
2000

S'han escrit moltes coses sobre el projecte de parc eòlic del Coll de Panissars, a la Jonquera, però entre elles es troben algunes falsedats rellevants. Per començar, no es generarà cada any 180 milions de Kwh. Si fos així aquest indret tindria el rècord del món pel que fa als dies de vent. Al Regne Unit, el país amb més vent d'Europa, el factor de càrrega de mitja és del 24% de la potència instal·lada dels aerogeneradors, perquè el vent no bufa tots els dies, i a vegades bufa, però amb poca força. Així que el percentatge anual d'utilització de la capacitat instal·lada és del 24%. Si apliquem aquest percentatge al projecte de La Jonquera, tindriem una producció de 103 milions de KWh*. És a dir, que l'empresa promotora exagera amb les xifres de producció, i per tant amb el número de llars que subministrarà la seva central eòlica.

* 17 molins x 2,9 MW (potència màxima c/u) = 49,3 MW
és adir 49,300 KW (potència màxima del parc)
---> x 24 hores = 1,183,200 KWh (producció teòrica màxima cada dia)
---> x 365 dies = 431,868,000 KWh (producció teòrica màxima per any)
---> x 24% factor de càrrega (utilització mitjana efectiva) = 103.648.000 KWh

Però encara hi ha més: en realitat, l'electricitat produïda pels molins no abastirà cap llar, perquè de no comptar amb el recolzament de centrals tèrmiques, hi hauria apagades cada cop que canvia la velocitat del vent. No s'ha trobat

cap manera d'emmagatzemar l'electricitat que produeixen a un cost que sigui acceptable. Aleshores, per a que es pugui utilitzar l'electricitat inestable produïda pels molins, s'ha de mantenir funcionant en paral·lel centrals "brutes" de carbó o de gas. I no podran funcionar de la manera més eficient, que correspon amb la seva capacitat màxima: hauran de quedar en "standby", cremant combustibles fòssils per res; o al 20 o 40% de la seva potència, per a poder augmentar la seva producció cada cop que amaina el vent. O sigui, que consumiran més combustibles i emetran més CO2 per KWh produït, només per donar suport als molins. I hauran de pujar o baixar la producció a cada moment, segons les variacions de la velocitat del vent. Accelerar i frenar, accelerar i frenar, així han d'operar les centrals que recolzen els molins. Per si mateix, ja això comporta un major consum de combustibles fòssils. No és molt diferent dels cotxes: consumeixen i contaminen més en el trànsit de la ciutat que en el de la carretera.

De tal manera que, per cada kilowatt/hora "net" que produiran els molins de La Jonquera, hauran de cremar més carbó o més gas a les centrals de suport. Això no ho explica l'empresari. El que es pretén és estalviar en emissions de CO2 (diòxid de carboni), SO2 (diòxid de sofre), NOx (òxids de nitrogen), i partícules contaminants: i tot això resulta ser una aixecada de camisa. Com això dels 10 milions d'arbres, també és fals. Més valdria plantar aquests arbres i tenir cura d'ells – i que no siguin eucaliptus!

L'engany eòlic és ben conegut pels científics i d'altres especialistes independents, però rarament es publiquen els seus estudis: perquè molesten. Van contra la corrent, que avui dia té un nombre més elevat: "políticament correcte". I al refusar les crítiques contra aquesta forma de produir energia, es prenen decisions equivocades, empeses pel mite de les energies "netes". El pitjor és que passen per alt també els danys col·laterals que afecten el medi ambient, la fauna, els veïns, el turisme, la despesa pública, el valor de la propietat, la qualitat de vida.

Queden els llibres, que poden trencar la barrera del políticament correcte en aquelles àrees del pensament on la llei no ho prohibeix. Així, a França es va publicar un que el seu autor va titular L'imposture: Pourquoi l'Eolien est un Danger pour la France (traducció: La impostura: perquè els parcs eòlics són un perill per França), i que sortí amb un prefaci escrit per Valéry Giscard d'Estaing, ex-president del país gal. Al Regne Unit, el mes que ve es publicarà un llibre del Dr John Etherington. El títol ho diu tot: The wind farm scam (traducció: L'estafa dels parcs eòlics).

Hom es pot preguntar: Per què malbaratar tant diner públic per una indústria que no serveix? Doncs és molt simple: per la mateixa raó que un país es llança a una guerra inútil, o que una comunitat autònoma deixa que s'edifiqui un hotel il·legal dins una reserva natural, o que un ajuntament construeix un edifici d'escassa utilitat.

Els polítics tenen les seves raons pròpies, i no van totes en el sentit de l'interès general - bé ho sabem. A vegades uns van a la presó, com Jesús Gil o l'alcalde de La Muela. En el cas d'aquesta última, fou precisament pel seu paper en el negoci poc transparent dels parcs eòlics del seu poble.

Espanya te ara 670 d'aquests "parcs" compostats de 16.000 aerogeneradors. Produeixen poca electricitat (l'11% de la demanda), i de manera inestable i incontrolable. Per això no es tanquen les centrals nuclears ni les de carbó; i es segueix construint més centrals de gas per a que no hi hagi apagades quan afluïxa el vent.

L'impacte sobre el medi ambient és brutal. El paisatge es veu transformat quan apareixen molins de 150 metres d'alt a un turó, una serra, o al mar al costat de la costa. De cop arruïnen les vistes a tota la zona. El turisme, present o potencial, és la primera víctima. Però tota la gent es veu perjudicada, al perdre un 20, 30 o 40% del valor de les seves cases (tot i el que pretenen els empresaris eòlics). Això, mai no ho recuperaran. La seva qualitat de vida també es deteriora, i alguns patiran problemes de salut si el soroll els causa insomni. Diversos estudis, per exemple els del Dr. N. Pierpont als EUA, o els del Professor Van Den Berg als Països Baixos, descriuen els símptomes del "síndrome eòlic", o expliquen el perquè puja el nivell de soroll al vespre. Altres subratllen que és més fàcil dormir prop d'una autopista que d'un aerogenerador: és com l'aixeta que degoteja, el que molesta és la

>
...l'empresa promotora exagera amb les xifres de producció, i per tant amb el número de llars que subministrarà la seva central eòlica.
<

>
...és que el mateix promotor és responsable de fer l'estudi d'impacte. Es com demanar a la guineu que vigili les gallines.
<

> Rèplica a l'article de Ramon Carbonell

• Un article sobre el debat eòlic

repetició rítmica.

He passat 6 anys de la meua vida llegint estudis d'impacte ambiental, escrivint al·legacions contra parcs eòlics a diverses parts del món. He lluitat per a que es reconegui l'impacte real sobre les aus, els quiròpters (rat-penats), els incendis, l'erosió, etc. El que passa és que el mateix promotor és responsable de fer l'estudi d'impacte. Es com demanar a la guineu que vigili les gallines. Per això, quan les autoritats o l'empresa al·leguen que es pot autoritzar un parc eòlic perquè el seu estudi d'impacte ambiental és favorable, és més que absurd: és obscè. És clar, l'empresari fa servir ornitòlegs i d'altres experts per a que escriguin el seu informe. Però ell els escull, ell els contracta, ell els paga, i ell escriu la lletra petita del contracte on diu: «l'informe és propietat de l'empresari.»; «l'empresari pot acomiadar l'expert quan vulgui.»; «l'expert no pot parlar o escriure públicament sobre la seva feina al projecte, sinó l'empresari el pot demandar.» És a dir que l'empresari ho controla tot. Conec casos als que el promotor va despatxar l'ornitòleg, va contractar un altre, feu que canviés algunes paraules i xifres de l'informe, i el publicà amb la signatura del nou "expert".

Així de poc fiables són els estudis d'impacte ambiental. Igual que amb els informes sobre mortalitat d'aus. Per exemple, als anys 2000-2001, el Dr Lekuona va realitzar un estudi sobre 10 parcs eòlics a petició del govern de Navarra. Després d'una any de treball de camp, comptant aus mortes i realitzant proves, va estimar que les aspes havien mort en un any 6.450 aus i 650 quiròpters. Però al final, resulta que el seu informe fou arxivat sense publicar. I quan por fi un treballador de l'administració el va donar en secret a l'associació ecologista GURELUR, es va descobrir que s'havia inclòs a un "sumari" on la mortalitat s'havia reduït a 132 individus, i presentat a més com si haguessin estat 11 al mes.

Vaig escriure un article sobre aquest escàndol. Vaig demanar la Societat Espanyola d'Ornitologia d'estudiar el problema de la mortalitat amb cura, i que s'oposessin a projectes on volen les àguiles i d'altres aus protegides. Van trigar 6 anys a fer-me cas, menys a Catalunya on ho feren abans. Enguany la SEO ha publicat un

informe: Directrices para la Evaluación del Impacto de los Parques Eólicos en Aves y Murciélagos. En ell diuen que s'ha subestimat en gran mesura l'impacte dels molins sobre les aus i els quiròpters. Denuncien que els treballadors dels "parcs" amaguen els cossos de les víctimes, enterrant-les. I recomanen que cap parc eòlic sigui construït a menys de 50 quilòmetres d'un turó de voltors, o 15 quilòmetres d'un niu d'àguiles.

En fi, s'han explicat moltes mentides sobre els parcs eòlics, però la pitjor d'elles cap en aquesta pregunta: prefereix una central nuclear? Perque la resposta és: encara que tinguem un milió de parcs eòlics a Espanya, farà falta tantes centrals nuclears, de carbó o de gas com les que tenim ara, o més! a mesura que creix la demanda. Perque quan no hi ha vent les necessitem, inclòs per a compensar les fluctuacions del vent quan aquest bufa. Així que: per què destruir tants paisatges, tantes aus, i tanta natura per una energia que no va? ■

> RECOLLIDA DE SIGNATURES

> No a la construcció del parc eòlic de la Jonquera

L'empresa Windmaster Spain, S.L. vol construir un parc eòlic de 17 molins de 80 metres d'alçada a la zona protegida de la muntanya de Sant Julià, al nord oest de la Jonquera.

L'Ajuntament de La Jonquera, tant govern com oposició, i moltes entitats municipals i ecologistes s'han manifestat en contra de la seva construcció; però la Generalitat de Catalunya fa costat a l'empresa i insisteix en tirar-lo endavant, tot i que ratlla la il·legalitat respecte la seva pròpia normativa en matèria ambiental i urbanística.

L'Estat no ens ha permès fer un referèndum per manifestar-nos de manera vinculant, però no pot impedir que donem la nostra opinió com a poble i per això demanem la teua signatura si estàs en contra de la construcció d'aquest parc devastador.

La nostra veu com a jonquereus / enques dotarà amb més legitimitat encara el nostre ajuntament per fer servir les competències legals i arguments que té per aturar aquest projecte de parc eòlic. Ajuda'ns i SIGNA

ARGUMENTS LEGALS AL NOSTRE FAVOR:

Fan falta quatre permisos per construir una obra d'aquestes característiques.

1) Permís d'Execució.

> Concedit pel departament d'Indústria de la Generalitat, amb la condició de reubicar 12 dels 17 aerogeneradors. Aquest nou projecte no té aprovada l'avaluació ambiental.

> IMPUGNAT mitjançant contencions administratiu per l'IAEDEN, el cas es troba a la sala contenciosa de la secció 3a del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, la mateixa que a finals de 2008 va sentenciar la il·legalitat de dos parcs a Tarragona per no estar contemplats als Plans d'Organització Urbanística dels respectius municipis, com passa a la Jonquera.

> El projecte de la línia

d'evacuació de l'energia no té aprovada ni l'avaluació ambiental.

> Molts propietaris dels terrenys afectats han presentat al·legacions contra les expropiacions.

2) Permís d'Urbanisme.

> El concedeixen els ajuntaments: DENEGAT.

> El nostre ajuntament el va denegar perquè el parc no es contempla al nostre POUM, aprovat i ratificat per la Generalitat el 2005, ni s'ajusta tampoc a les condicions marcades pel desenvolupament de parcs eòlics al nostre poble. Va ser recorregut per l'empresa, però el febrer de 2009 el TSJC confirma la denegació d'aquest permís. > Importants en aquest punt són els dos precedents judicials assentats per les sentències del TSJC que declaren il·legals els parcs tarragonins de Vilobí i El Tallat, abans esmentats.

3) Llicència Ambiental.

> La concedeixen els ajuntaments: PENDENT.

> El nostre ajuntament pot negar-la per motius urbanístics: al·legant que no està contemplat al nostre POUM vigent, i afecta a una zona d'especial protecció reconeguda al POUM i a d'altres plans territorials supramunicipals.

> El requisit previ per l'obtenció d'aquesta llicència és tenir el Certificat de compatibilitat urbanística que signa O NO l'arquitecte municipal.

4) Llicència d'obres.

> La concedeixen els ajuntaments: PENDENT.

De tot això se'n segueix que l'empresa Windmaster Spain, S.L. no té drets adquirits sobre la muntanya de Sant Julià i, per tant, l'AJUNTAMENT NO HA DE PAGAR CAP MENA D'INDEMNITZACIÓ SI EL PROJECTE DE PARC EÒLIC NO ES FA, perquè l'empresa tot just està en la fase d'obtenció de permisos.